

Arrest

nr. 102 914 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 9 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 augustus 2012. Beide beslissingen werden op 30 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. BARBIEUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2008 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 21 april 2009 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 28 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 3 december 2009 werd de beslissing van het CGVS ingetrokken en op 16 december 2009 werd een nieuwe beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 3 maart 2010, bij arrest nr. 39 710, weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen en werd het beroep verworpen.

Op 8 juni 2010 diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in. Het CGVS besliste op 18 januari 2012 om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad.

Op 27 maart 2012, bij arrest nr. 78 141, werden door de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 3 april 2012 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in.

Op 23 april 2012 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 4 mei 2012 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de derde asielaanvraag genomen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een beroep ingediend bij de Raad.

Op 9 augustus 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

« Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.10.2009 werd ingediend door :

T., N. U. (R.R.: [...]) nationaliteit: B.

geboren te S. op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 03.11.2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans leert, een inburgeringscursus volgde, gediplomeerd is en na zijn studies een bijkomende opleiding informatica volgde, werkbereid is, reeds gewerkt heeft en over kwalificaties en competenties beschikt die aangepast zijn aan onze Belgische arbeidsmarkt, zicht op werk heeft, een contract van onbepaalde duur voorlegt, onmiddellijk tewerkgesteld kan worden, niet wil afhangen van enig sociaal vangnet, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen en aanbevelingsbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende drie asielprocedures

in. De eerste op 04.11.2008. De eerste asielprocedure werd afgesloten op 05.03.2010 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming werden hem geweigerd. Op 08.06.2010 dient hij een tweede asielaanvraag in. De tweede asielaanvraag werd afgesloten op 29.03.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Opnieuw werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming niet toegekend. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 06.04.2012. Op 23.04.2012 dient hij een derde asielaanvraag in. Deze wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer in overweging genomen. Een beslissing 13quater wordt hem betekend. Hij krijgt een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Betrokkene haalt aan dat het buiten elke verhouding staat dat hij de aanvraag zou moeten indienen via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging. Het feit dat betrokkene de aanvraag via de gewone procedure dient in te dienen, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Bengali die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in New Delhi, India. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene (kosten, omweg, ...) Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Bengaalse burgers.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de internationale Organisatie voor Migratie). »

Op 9 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

« In uitvoering van de beslissing van Attaché D. C., gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T., N. U. geboren te S. op (...)1987, nationaliteit B.

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene diende drie asielaanvragen in werd (sic) niet erkend door de bevoegde asielinstanties. Zijn eerste asielaanvraag werd op 05.03.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Zijn tweede asielaanvraag werd op 29.03.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Zijn derde asielaanvraag werd op 04.05.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer in overweging genomen. »

Op 30 oktober 2012 verwierp de Raad het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 3 april 2012 bij arrest nr. 90 708.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota de exceptie van gebrek aan belang op bij het ingediende beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 augustus 2012. Verweerder betoogt dat het bestreden bevel tot stand kwam in toepassing van een gebonden bevoegdheid.

De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 3 april 2012. Het beroep dat tegen dit bevel werd ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 90 708 van 30 oktober 2012. Dit wordt tevens niet betwist door verzoeker. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigen bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en leveren voor hem geen nut op omdat verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 april 2012 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen wettig belang heeft bij zijn beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de

inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van zijn middelen voert verzoeker geen schending aan van het EVRM. Enkel in de uiteenzetting aangaande het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel houdt verzoeker voor dat "een terugkeer een inbreuk zou zijn op artikel 3 van het EVRM". Verweerder merkt terecht op dat verzoeker echter geen enkel concreet element aanbrengt om deze bewering te staven. Bijgevolg doet het betoog van de verzoeker geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

« De tegenpartij stelt in de bestreden beslissing dat de criteria van de instructies met betrekking tot de regularisatie niet meer van toepassing zijn, aangezien deze werden vernietigd door de Raad van State. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker, doch dat hij stelt dat er kan gevraagd worden dat desbetreffende instructies naar analogie zouden worden toegepast. De Raad van State stelde aangaande de wet van 22.12.2009 m.b.t. de regularisatie van bepaalde categorieën vreemdelingen het volgende:

“considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi du 22 décembre 1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit; que le large pouvoir d'appréciation que lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme en l'espèce, la partie adverse en revendique l'application. » (C.E. n° 105622 van 17 april 2002) ;

Het is duidelijk dat verzoeker in casu alsnog de toepassing van de instructies d.d. 19.07.2009 vroeg. Dit deel van de motivering kan derhalve niet weerhouden worden.

2.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het feit dat Dhr. T. sinds 03.11.2008 in België verblijft, geïntegreerd is, Frans leert, een inburgeringscursus volgde, gediplomeerd is en na zijn studies een bijkomende opleiding informatica volgde, werkbereid is, reeds gewerkt heeft en over kwalificaties en competenties beschikt die aangepast zijn aan onze Belgische arbeidsmarkt, zicht op werk heeft, een contract van onbepaalde duur voorlegt, onmiddellijk tewerkgesteld kan worden, niet wil afhangen van enig sociaal vangnet, een vrienden -en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen en aanbevelingsbrieven voorlegt, de aanvraag om machtiging tot verblijf in België niet verantwoordt. Artikel 9 bis stelt als ontvankelijkheidsvoorwaarde van de regularisatieaanvraag het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden.

Deze "buitengewone omstandigheden" moeten voor verzoeker geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het is voldoende aan te tonen dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is naar zijn land van herkomst terug te keren ten einde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen (zie Ministeriële Omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 14 november 1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald arrest Nr. 93.760 van 6 maart 2001 die mutatis mutandis eveneens van toepassing is voor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

In casu wordt er echter geen voldoende motivering gegeven van waarom (sic) deze elementen geen ontvankelijkheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen.

De argumentatie die op dit punt ontwikkeld werd, stelt de goede integratie van verzoekers niet in vraag doch beperkt zich tot het stellen dat dit geen reden kan zijn om de regularisatieaanvraag van verzoekers in overweging te nemen en hen een verblijfsrecht toe te kennen.

De tegenpartij toont op geen enkel moment aan waarom de elementen van goede integratie van verzoeker, zijnde het feit dat Dhr. T. sinds 03.11.2008 in België verblijft, geïntegreerd is, Frans leert, een inburgeringscursus volgde, gediplomeerd is en na zijn studies een bijkomende opleiding informatica volgde, werkbereid is, reeds gewerkt heeft en over kwalificaties en competenties beschikt die aangepast zijn aan onze Belgische arbeidsmarkt, zicht op werk heeft, een contract van onbepaalde duur voorlegt, onmiddellijk tewerkgesteld kan worden, niet wil afhangen van enig sociaal vangnet, een vrienden - en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen en aanbevelingsbrieven voorlegt, geen redenen zijn om desbetreffende aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk te verklaren en hem desgevallend een verblijfsrecht toe te kennen. Uit het louter poneren van het feit dat deze elementen onvoldoende zijn, blijkt dat de tegenpartij niet in alle objectiviteit alle elementen, zowel afzonderlijk als allen tezamen, in overweging heeft genomen die werden aangehaald in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf. Deze motivering kan bijgevolg niet als afdoend worden beschouwd.

3.

De bestreden beslissing is in strijd met het redelijkheidbeginsel.

Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 stelt betreffende het redelijkheidbeginsel het volgende:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). "

Gezien het voorgaande, namelijk dat alle gegeven elementen van integratie volgens de DVZ onvoldoende waren om desbetreffende regularisatieaanvraag ontvankelijk te verklaren, maakt de bestreden beslissing een manifeste inbreuk van het redelijkheidbeginsel uit.

Verzoeker is zeer verbaasd over het feit dat alle hierboven vermelde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanschouwd.

Een administratie dient in een beslissing aan de rechtsonderhorigen duidelijk te melden waarom zij tot desbetreffende beslissing is gekomen. Dit is in casu echter niet het geval.

Inderdaad, verzoeker kan a.d.h.v. desbetreffende motivering niet begrijpen waarom de aangehaalde aspecten van integratie volgens de verwerende partij geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nergens in de bestreden beslissing van de DVZ wordt dit verduidelijkt.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd. »

Aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voornoemde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Zo wordt onder meer ook ingegaan op de elementen die wijzen op de graad van integratie van verzoeker, zoals onder meer zijn kennis van het Frans en zijn werkbereidheid en het feit dat hij al gewerkt heeft, en wordt er gesteld dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, maar wel eventueel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde. Er wordt ingegaan op de verschillende asielprocedures en het feit dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Verweerder gaat in op het ingeroepen disproportioneel nadeel dat een terugkeer voor het indienen van de aanvraag in het buitenland met zich zou meebrengen en de bestreden beslissing licht toe dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet langer van toepassing zijn, gezien de vernietiging door de Raad van State.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven in de bestreden beslissing, dienen de middelen te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet – bepaling op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen – bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens – met name dat hij sinds november 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans leert, een inburgeringscursus volgde, gediplomeerd is en na zijn studies een bijkomende opleiding informatica volgde, werkbereid is, reeds gewerkt heeft en over kwalificaties en competenties beschikt die aangepast zijn aan onze Belgische arbeidsmarkt, zicht op werk heeft, een contract van onbepaalde duur voorlegt, onmiddellijk tewerkgesteld kan worden, niet wil afhangen van enig sociaal vangnet, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen en aanbevelingsbrieven voorlegt – niet verantwoordt dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in België indient en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing voor alle voormelde aangebrachte gegevens op omstandige en concrete wijze heeft geduid waarom hij van oordeel is dat deze niet kunnen worden weerhouden als zijnde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijnde omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Zo stelt de bestreden beslissing inderdaad de integratie van verzoeker niet in vraag maar geeft de beslissing wel duidelijk aan dat die aangehaalde elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend maar veeleer passen in een eventueel onderzoek ten gronde. Verweerder motiveert dat betrokkene wist dat zijn verblijf voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Verweerder motiveert dat uit een langdurig illegaal verblijf geen rechten geput kunnen worden met het oog op regularisatie en wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist, zodat deze criteria niet meer kunnen worden toegepast. Bijgevolg kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij herhaaldelijk opwerpt dat er geen voldoende motivering wordt gegeven in de bestreden beslissing waarom de aangehaalde elementen geen ontvankelijkheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen. Waar verzoeker in de aanvraag stelt dat het hem verplichten om de aanvraag op te starten in het land van oorsprong een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken, licht hij niet toe waarin het door hem voorgehouden immense nadeel dan wel zou bestaan. De Raad ziet niet in hoe een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, de inspanningen van verzoeker om zich te integreren in de Belgische samenleving alsmede eventuele job opportuniteiten zou laten verloren gaan. Hoe dan ook is het aan verzoeker om duidelijk toe te lichten waarom deze ingeroepen elementen het hem buitengewoon moeilijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Overigens blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verweerder van verzoeker omstandigheden van overmacht verwacht als zijnde buitengewone omstandigheden.

Waar verzoeker ingaat op de vernietigde instructie en stelt dat hij alsnog, naar analogie met de interpretatie door de Raad van State in zijn arrest van 17 april 2002 van de wet van 22 december 1999 (en niet van 22 december 2009 zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt), de toepassing van de instructies kan vragen, kan hij niet door de Raad gevolgd worden. Het weze immers opgemerkt dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen de "instructie" van 19 juli 2009 en de wet van 22 december 1999. De vernietiging door de Raad van State van de instructie heeft als gevolg dat deze uit het rechtsverkeer verdwijnt en niet langer als een geldige rechtsbron kan worden gehanteerd waaruit de rechtsonderhorige rechten kan putten, dit in tegenstelling tot de wet van 22 december 1999. De Raad kan verzoeker bijgevolg niet volgen in zijn vergelijking, die juridische grondslag mist.

Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Zoals *supra* aangetoond, en in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de administratie wel degelijk duidelijk gemeld waarom zij tot haar beslissing is gekomen. Waar verzoeker niet kan begrijpen waarom de aangehaalde aspecten van integratie volgens de verweerder geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en hiermee zou willen aansturen op een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient te worden gesteld dat het onderzoek van deze beoordeling de Raad zou uitnodigen tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU